

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 828/2020
29.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица помагањем из члана 227. став 3. у вези става 1. у вези члана 35. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Стевана Јанковића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Смедереву К 16/18 од 15.10.2018. године и Апелационог суда у Београду Кж1 44/19 од 11.09.2019. године, у седници већа одржаној дана 29.09.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Смедереву К 16/18 од 15.10.2018. године и Апелационог суда у Београду Кж1 44/19 од 11.09.2019. године у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости у преосталом делу одбацује.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Смедереву К 16/18 од 15.10.2018. године, окривљени АА, је поред осталих, оглашен кривим због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица помагањем из члана 227. став 3. у вези става 1. у вези члана 35. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 1 године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 27.02.2008. године до 22.04.2008. године. Истом пресудом окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 12.000,00 динара као и да плати трошкове кривичног поступка у износу од 330.625,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 44/19 од 11.09.2019. године, одбијена је, поред осталих, жалба браниоца окривљеног АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Стеван Јанковић због повреда закона из члана 485. став 1. тачка 1) и став 3. ЗКП са предлогом да Врховни

касациони суд побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење или да исте преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио предметно кривично дело.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио је списе предмета са правносжаним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао.

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости указује да је другостепени суд прекорачио оптужбу тиме што је на страни 12. у ставу 3. образложења своје пресуде окривљеном ставио на терет извршење кривичног дела инкриминисаног за производњу штедњака ... и ... додавши да је именовани сачинио десет лажних фактура иако је Виши јавни тужилац у Смедереву оптужницом Кт. 92/07 прецизираном на главном претресу од 22.03.2018. године одустао од кривичног гоњења окривљеног у напред наведеном делу, чиме је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Изнете наводе захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Објективни идентитет оптужбе и пресуде, према одредби члана 420. став 1. ЗКП, подразумева истоветност описа чињеница околности које чине обележја кривичног дела, садржаних у чињеничном основу оптужног акта и у чињеничном опису дела у изреци пресуде и ради оцене истоветности врши се поређење чињеничног описа дела у оптужном акту у односу на опис дела у изреци пресуде, а не у односу на чињенична утврђења и закључке изнете у образложењу пресуде, како сматра бранилац окривљеног.

Имајући у виду да је изреком другостепене пресуде, поред осталих, одбијена као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а да бранилац изнетим наводима захтева указује на разлику између образложења другостепене пресуде и чињеничног описа радње окривљеног датог у измењеној оптужници, а не на то да постоји прекорачење оптужбе у смислу повреде идентитета оптужбе – оптужног акта и изреке пресуде, то, по налажењу Врховног касационог суда, а насупрот наводима захтева, побијаном другостепеном пресудом није прекорачена оптужба.

Са изнетог, Врховни касациони суд је захтев браниоца окривљеног у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) оценио као неоснован.

Осталим наводима захтева да се налаз и мишљење вештака економске струке не базира на пословној документацији предузећа „ББ“ ДОО из ..., да код окривљеног није постојао умишљај те да самим тим у његовим радњама нема елемената предметног кривичног дела, да је одбрана у жалби указала и доказала да је у конкретном случају извршен промет што се потврђује техничко-технолошком документацијом у вези са чим је требало обавити ново економско вештачење који предлог одбране је суд одбио као и да се у конкретном случају ради о законито стеченим приходима, у вези са чим је

уз захтев поднета пресуда Врховног касационог суда Кзз 112/2013 од 17.10.2013. године, по оцени овога суда бранилац окривљеног оспорава оцену изведених доказа и таквом оценом утврђено чињенично стање у побијаним пресудама.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац сходно правима које има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног АА у овом делу оценио као недозвољен.

Поред наведеног, бранилац у захтеву истиче и то да је првостепени суд одбио предлог одбране да се у својству сведока испитају лица која су закључила споразум о признању кривичног дела чиме су у првостепеном поступку повређена права окривљеног из члана 32, 33. и 34. Устава Републике Србије, односно из члана 6. и члана 16. Европске конвенције о људским правима.

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1.), а у случају члана 485. став 1. тачка 2) и 3) тог законика мора се доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Како се у односу на повреде људских права окривљеног (члан 485. став 1. тачка 3) ЗКП), у захтеву не истиче да су те повреде утврђене одлуком Уставног суда или Европског суда за људска права, нити је таква одлука приложена уз захтев, то је оцењено да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у овом делу нема прописани садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 2) и тачка 3) ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић, с.р.

Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић